

Z obsahu:**Jubilejní púst:
ke strmým vrcholům
nadpřirozeného života**

Katecheze Jana Pavla II.

8. března 2000

– strana 2 –

**Místa jubilejního
putování (3)**Kde se Slovo
stalo tělem

– strana 4 –

Předmanželské vztahyRozhodnout se je pak
skutečně těžké

– strana 6 –

**Ohlédnutí za prvními
roky manželství**Chtěli jsme být
moderní manželství

– strana 7 –

**Milovat znamená
odpouštět**Věříte, že nás Bůh
miluje?

– strana 8 –

Dům plný životaI s pěti dětmi je možno
být šťastný

– strana 10 –

**Pastýřský list českých
a moravských biskupů**k některým
sociálním otázkám

– strana 12 –

**Zkušenosti duchovního
vůdce pro rodiny**Nesmiřitelné páry
vlastně neexistují

– strana 13 –

*Bazilika v Nazaretě, dolní chrám, jeskyně Zvěstování.
Na oltáři je nápis „ZDE SE SLOVO STALO TĚLEM“*

Jubilejní půst: ke strmým vrcholům nadpřirozeného života

Postní doba představuje vrcholný bod na oné cestě obrácení a usmíření, kterou Jubilejní rok, privilegovaná doba milosti a milosrdenství, nabízí všem věřícím k tomu, aby obnovili své sjednocení s Kristem, jediným Spasitelem člověka. Tak jsem to napsal v Poselství k postní době 2000 a s tímto přesvědčením nastupujeme dnes, na Popeleční středu, postní kající cestu. Dnešní liturgie nás vyzývá k modlitbě, aby nebeský Otec dopřál křesťanskému lidu zahájit postem nástup k opravdovému obrácení, ano, abychom svedli zbraněmi pokání vítěznou bitvu proti duchu zla.

To je poselství Velkého jubilea, které se v postě stává ještě výmluvnějším. Jeden každý člověk je vyzýván k obrácení a k pokání, je nabádán k přátelství s Bohem, aby přijal dar nadpřirozeného života, který naplňuje nejhlubší aspirace jeho srdce.

Postní doba – vrchol Jubilea

Když přijímáme na hlavu popel, připomíná se nám, že jsme prach a v prach se obrátíme. Tato myšlenka, která je lidskou jistotou, se nezdurazňuje proto, aby v nás rostla pasivní odevzdanost osudu. Naopak, liturgie združňováním, že jsme smrtelní tvorové, nám připomí-

ná **milosrdnou iniciativu Boha, který nás chce učinit účastníky svého vlastního života, věčného a blaženého.**

V působivém obřadu udělování popelce zaznívá pro věřícího pozvání, aby se nenechal spoutat materiálními skutečnostmi, neboť ať jsou jakkoliv hodnotné, jsou určeny k zániku. Má se proto nechat přetvářet milostí obrácení a pokání, aby dospěl ke strmým a usmířujícím vrcholům nadpřirozeného života. Jenom v Bohu nachází člověk v plnosti sama sebe a odhaluje poslední smysl svého života.

Jubilejní brána je otevřena pro všechny! Ať vstoupí, kdo se cítí obtížen vinou a kdo uznává,

Jubilejní brána je otevřena pro všechny! Ať vstoupí, kdo se cítí obtížen vinou a kdo uznává, že je chudý na zásluhy; ať vstoupí, kdo se cítí jako prach, který rozptyluje vítr; ať přijde, kdo je slabý a žije v beznaději, aby získal novou sílu z Kristova Srdce. (Jan Pavel II.)

že je chudý na zásluhy; ať vstoupí, kdo se cítí jako prach, který rozptyluje vítr; ať přijde, kdo je slabý a žije v beznaději, aby získal novou sílu z Kristova Srdce.

Odříkání – cesta ke svobodě

Dnešní udílení popelce provází tradice půstu zdrženlivosti a újmy. Jistě se nejedná o pouhé vnější předpisy, o rituální doplňky, nýbrž o výmluvná znamení nezbytnosti změnit život. **Půst a zdrženlivost především posilují křesťana pro boj se zlem a pro službu evangeliu.**

Postem a pokáním se od věřícího požaduje, aby se zřekl legitimních materiálních dober a uspokojení a získal tak větší vnitřní svobodu a stal se schopnějším pozorně naslouchat Božím slovu a velkodušně pomáhat bratřím, kteří jsou v nouzi.

Pokání ve službách bliženské lásky

Zdrženlivost a půst mají proto provázet projevy solidarity s tím, kdo trpí a překonává obtížné chvíle. Pokání se tak stává aktivním soucitem s lidmi na okraji společnosti a v nouzi. To je také duch Velkého jubilea, které vyzývá všechny, aby **konkrétním způsobem projevíli Kristovu lásku bratřím, kterým se nedostává toho nejpotřebnějšího, obětím hladu, násilí a nespravedlnosti.**

V Poselství k postní době jsem napsal: »Jak můžeme žádat milost Velkého jubilea, jestliže jsme necitelní k potřebám chudých, jestliže neusilujeme, abychom všem zajistili prostředky potřebné k důstojnému životu?«

Obrácení – cesta k jednotě a míru

Obraťte se a věřte evangeliu (Mk 1,15). Otevřeme srdce pro tato slova, která v postní době často zaznívají. Cesta k obrácení a k sepětí s evangeliem, kterou dnes nastupujeme, ať nám dá pocítit, že jsme všichni děti jednoho Otce, a ať v nás oživí touhu po jednotě věřících a svornosti mezi národy. Prosím Pána, aby každý křesťan hluboce pocíťoval v tomto jubilejní postu úkol smířit se s Bohem, sám se sebou a s bratry. To je cesta k uskutečnění vytoužené plné jednoty všech učedníků Kristových. **Kéž brzy přijde doba, ve které díky modlitbě a věrnému svědectví křesťanů svět znovu pozná Ježíše jako jediného Spasitele, uvěří v něho a obdrží mír.**

Maria nejsvětější kéž nás vede při těchto prvních krocích postní cesty, abychom prošli svatou branou obrácení a všichni zakusili milost být proměněni k obrazu Krista.

*L'Osservatore Romano
9. 3. 2000
Mezitulky a zvýraznění
redakce Světla*

Jak můžeme žádat milost Velkého jubilea, jestliže jsme necitelní k potřebám chudých, jestliže neusilujeme, abychom všem zajistili prostředky potřebné k důstojnému životu? (Jan Pavel II.)

Boží moudrost

Zamyšlení nad nedělními
liturgickými texty

Stravuje mě horlivost pro tvůj dům

Doprovod' Ježíše na jeho cestě do Otcova domu. *Jak velice touží být v tom, co je jeho Otce!* Již jako dítě překvapil své rodiče, když dal neobvyklým způsobem najevo, jak vysoce si cení Božího chrámu. Tehdy *všichni žasli nad moudrostí jeho odpovědi.*⁽¹⁾

Nyní opět míří s učedníky do chrámu, po kterém touží tak, že *pospíchá před nimi,*⁽²⁾ ale čeká ho zde nemilé překvapení: s bolestí se dívá, jak se z domu jeho Otce stalo nedůstojné tržiště. Co se mu nelíbí především? Že se zde nemyslí na Boha a jeho slávu. Pro tyto lidi se Bůh a chrám stali v první řadě příležitostí pro sledování osobního prospěchu. Nevede je zbožnost, nýbrž chamtivost, která je tím hanebnější a odsouzenější, že nepoškozuje jen příchod, ale především uráží čest a slávu samotného Boha. Všechny ty ziskuchtivé znešvécovatele chrámu už ani nenapadne, že by na jejich podnikání mohlo být něco špatného. Nikomu už dávno nevádí, co se tu děje na chrámovém nádvoří, dokonce každý v tom nachází pro sebe nějakou výhodu. Jak to, že ani představení, kteří mají v první řadě pečovat o důstojnost tohoto místa, nemají námitek proti nedůstojnému obchodování v nádvoří Hospodinova příbytku?

Ježíš však pranic nedbá na to, že se zneužívání chrámu stalo už docela samozřejmou praxí. Uspané svědomí neruší Boží zákon. Naopak, čím více se zlořád zabydlel a zakořenil, takže se zdá být samozřejmostí, tím více je zapotřebí, aby byl rázně vymýcen. Nediv se proto, že Ježíš vystupuje na obranu Otcova domu s veškerou svou božskou autoritou. Pohleď, jak jej *stravuje jeho horlivost.* Ačkoliv je sám proti celému zástupu, nikdo se neodvažuje mu odporovat. Všichni prchají před jeho spravedlivým bičem, až zůstanou na nádvoří jen zpravené stoly. Jsou situace, kdy se nevystačí s laskavým vysvětlováním a kdy je potřebný rázný zásah. Nezdůvodněl i u tebe a v tvém okolí zlozvyk, který vyžaduje, abys s ním skoncoval se stejnou rozhodností?

Ale jsou tu oči, které to všechno sledují se značnou nelibostí. Velekněží a starší se cítí dotčeni. Soudí, že Ježíš tu zasahuje do jejich kompetence. Co si to dovoluje? *»Jakým znamením se prokážeš, že to můžeš činit?«*

Židé si přejí zázrak. Ale k čemu jim bude? Problém je v tom, že kdykoliv jsou jeho svědky, nevěří. Kdyby uvěřili, museli by udělat mnohem více než připustit, aby vyčistil chrá-

mové nádvoří. Museli by se sklonit před jeho božstvím, a to odmítají. Proto raději nepřičítají Ježíšovy zázraky jeho božské moci, nýbrž spojení s Belzebubem.⁽³⁾ Co řeknou tito moudří znalci o Ježíši, až jim podá hmatatelný důkaz svého božství a *ve třech dnech postaví svůj chrám?* *»Vzpomněli jsme si, že ten podvodník ještě zaživa prohlásil: „Po třech dnech vstanu z mrtvých.“«*⁽⁴⁾

Ježíšovo *znamení* je znamení Kříže. Až je jejich zatvrzelost dožene k tomu, že se jim podaří *zbořit jeho chrám,* potupit jej a zabít, otevrou tak cestu k jeho nejvyššímu oslavení. Každý pokus zbavit se Boha jen otevírá další příležitost k jeho oslavě. Nic naplat, že se to nelíbí ani židům, ani pohanům: *židy to uráží a pohané to pokládají za hloupost.* Jedni si přespříliš zakládají na svém postavení, druzí na své myslitelské výlučnosti. Ani jedněm, ani druhým nevyhovuje takové náboženství, které hovoří o cestě pokory a utrpení. Jsou typickým příkladem pošetilých, kteří ve skutečnosti uctívají jen sami sebe a nejsou ochotni si přiznat, že Boží moudrost je *moudřejší a silnější než lidé.* Chtěli by si vybírat Boha jako šat, aby si jej upravili k vlastní podobě a oslavě, a v bláhové samolibosti se přitom domnívají, že si našli nejvhodnější způsob, jak sloužit Bohu.

Neuvízl jsi také v bludném kruhu takového naruby obráceného náboženství, které místo aby bylo službou Bohu, jen si samo Bohem posluhuje? Pros pokorně Pána, který *vidí, co je v člověku: Chraň svého služebníka před opovržlivci, nedopusť, aby mi vládli. Zbav mě vin, které jsou mi skryty.*⁽⁵⁾

Boha si nemůžeme volit podle svého vkusu ani ho posuzovat podle své domnělé moudrosti, neboť je jen *jeden jediný a žádný jiný.* Na co chceš spoléhat, ne-li na něho? *Zničím moudrost moudrých a zavrhnou chytrost chytrých.*⁽⁶⁾ Je jediná cesta, jak najít Boha: je to cesta poslušných, *kteří jsou povoláni* a kteří se ptají nikoliv své zchytralosti, ale Boha samého, co od nás žádá jeho spravedlnost a láska dobrotivého Otce, jenž je tak velkodušný, že *oznámil své slovo a svá přikázání Izraeli. Tak nejednal se žádným národem, nesdělil jim svá přikázání.*⁽⁷⁾ *Hospodinův zákon je dokonalý: nezkušenému dává moudrost.*⁽⁸⁾ Nepřemýšlej o tom, zda ti vyhovuje, nebo ne, ale o tom, co je třeba udělat, abys ho zachoval a oslavil tak nejmoudřejšího Stvořitele, který je ti Otcem.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Lk 2,47; ⁽²⁾ srov. Mk 10,32;

⁽³⁾ Lk 11,15; ⁽⁴⁾ Mt 27,63;

⁽⁵⁾ Ž 19,14.13; ⁽⁶⁾ Iz 29,14;

⁽⁷⁾ Ž 147,20; ⁽⁸⁾ resp. žalm 19.

Liturgická čtení

1. čtení – Ex 20,1–17

Bůh vyhlásil všechna tato přikázání: „Já jsem Hospodin, tvůj Bůh, já jsem tě vyvedl z egyptské země, z domu otroctví. Nebudeš mít jiné bohy mimo mě. Neuděláš si modlu, totiž žádnou podobu toho, co je nahoře na nebi, dole na zemi nebo ve vodách pod zemí. Nebudeš se ničemu takovému klanět ani tomu sloužit. Já jsem Hospodin, tvůj Bůh, jsem Bůh žárlivý. Stíhám vinu otců na synech do třetího i čtvrtého pokolení těch, kdo mě nenávidí, ale prokazují milosrdenství tisícům pokolení těch, kdo mě milují a zachovávají mé přikazy. Nezneužiješ jména Hospodina, svého Boha. Hospodin nenechá bez trestu toho, kdo by jeho jména zneužíval. Pamatuj na den sobotní, že ti má být svatý. Šest dní budeš pracovat a dělat všechnu svou práci. Ale sedmý den je den odpočínutí Hospodina, tvého Boha. Nebudeš dělat žádnou práci, ani ty, ani tvůj syn a tvá dcera, ani tvůj otrok a tvá otrokyně, ani tvůj dobytek, ani přistěhovalec, kterého jsi přijal k sobě. V šesti dnech totiž učinil Hospodin nebe i zemi, moře a všechno, co je v nich, a sedmého dne odpočinul. Proto Hospodin dni sobotnímu požehnal a oddělil ho jako svatý. Ctí svého otce i svou matku, abys dlouho žil na zemi, kterou ti dává Hospodin, tvůj Bůh. Nezabiješ. Nezcizoložíš. Nepokradeš. Nevydáš křivě svědectví proti bližnímu svému. Nebudeš dychtit po domu svého bližního. Nebudeš dychtit po ženě svého bližního, ani po jeho otroku, ani po jeho otrokyni, ani po jeho býku, ani po jeho oslu, vůbec po ničem, co patří tvému bližnímu.“

2. čtení – 1 Kor 1,22–25

Bratři! Židé si přejí zázraky, Řekové zase hledají moudrost, ale my kážeme Krista ukřižovaného. Židy to uráží a pohané to pokládají za hloupost. Ale pro ty, kdo jsou povoláni, ať jsou to židé nebo pohané, je Kristus Boží moc a Boží moudrost. Neboť „pošetil“ Boží věc je moudřejší než lidé a „slabá“ Boží věc je silnější než lidé.

Evangelium – Jan 2,13–25

Byly blízko židovské velikonoce a Ježíš se odebral vzhůru do Jeruzaléma. V chrámě zastihl prodavače býčků, ovcí a holubů i směnárny, jak tam sedí. Tu si udělal z provazů důtky a vyhnal

Pokračování na str. 6

Místa jubilejního putování (3)

Kde se Slovo stalo tělem

Galilea patří k nejpřitažlivějším oblastem Svaté země. Její hory a údolí, úrodné roviny, prameny a kaskády Jordánu, jezero Genezaretské (Tiberiadské) a kvetoucí zemědělství činí Galileu opravdu krásnou.

Chceme však obrátit pozornost k jiné kráse, k té, kterou nám odhaluje Boží slovo. Krásku podle Boha můžeme najít tam, kde ji lidé zpravidla nehledají, totiž v prostotě a pokoře.

Pojďme nejdříve na návrší, které se zvedá mezi Nazaretem a údolím jezera Tiberiadského. Odtud je možno pozorovat Nazaret v celé jeho šíři. V historickém centru se tyčí minaret, zvonice a kopule baziliky Zvěstování. Údolí ohraničuje hora

Svaté země. Nikoliv však do známého Jeruzaléma, nýbrž do nevýznamné vesničky, skryté v údolí, daleko od všech komunikačních cest, do prostého a pokorného domku, v jakých přebývali pastýři a řemeslníci. Pro archanděla není obtížné jej

vstupuje do vchodu otevřeného slunečnímu jasů. Ale není to světlo slunce, které ozařuje vstup do tohoto domku; je to zář samého archanděla. Jemu jde vstříc jiné světlo, jas jedinečné perly, která je zde ukryta. Je to jas známý pouze očím Božím a těm, komu to Bůh dopřeje. Anděl tu nachází obdivuhodnou dívku, která i jeho samého oslňuje. Jak mu ukládá jeho poslání, zdraví ji s úctou: »Bud' zdráva, milostiplná!« Zpozoruje, jak se zachvěla, a povzbuzuje ji nejkrásnějším pozdravem, jaký si lidský tvor může přát: »Pán je s tebou!«

Je s tebou od prvního okamžiku tvé existence, protože si tě chrání nádhernou, nedotčenou, tak jak jsi vyšla z jeho ruky, která tě stvořila. Viděl jsem ruku Stvořitele, která od tebe vzdálila vlnu viny tvých prarodičů. Obdivuji v tobě božské umění svého Pána. Nemohl uskutečnit nic dokonalejšího. Proto byl stá-

Průčelí baziliky Zvěstování

Pohled na Nazaret s dominantou baziliky Zvěstování

Srázu (srov. Lk 4,29). Nejvýše vidíme les moderních paláců hebrejského sídliště, tzv. Nazaret Illit, který zakrývá výhled na horu Tábor. Na horizontu pak vidíme hřeben karmelských hor. Město, vědomo si svého významu, realizovalo v poslední době výstavbu, která podporuje příliv poutníků a turistů.

Obrátme však svůj zrak k Nazaretu, který byl před dvěma tisíci lety zasažen Božím slovem, když nastala plnost času. Oznámil je představitel nejvyšší nebeské hierarchie archanděl Gabriel. Ten byl již předtím poslán do Jeruzaléma, aby přinesl Zachariášovi zprávu, že se jeho ženě Alžbětě narodí syn. Bylo to důležité poslání určené knězi ve svatém chrámě v čase bohoslužby, když přinášel obět.

Sotva uplynulo šest měsíců, archanděl je opět poslán do

najít. Domků je málo a jsou chudé. Ve kterém z nich se zastaví? V tom nejhudším, nejupravenějším, nejútlejším, s vchodem dokofán. Anděl

Kostel sv. Gabriela (řecko-pravoslavný), freska se scénou zvěstování

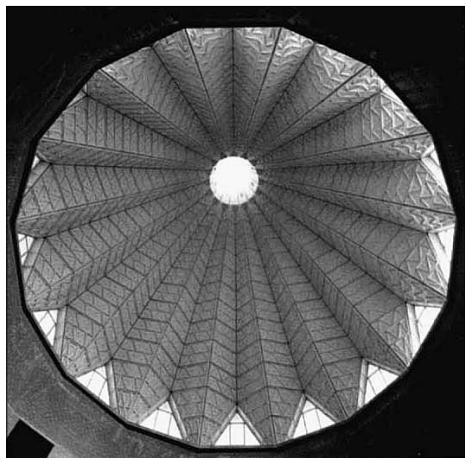
Vtělení

V tomto nejdůležitějším okamžiku lidských dějin pozoruje Gabriel, jak se v lůně Panny Marie rozzářila jiná perla: lidská přirozenost Božího Syna, počatého působením Ducha svatého. *A Slovo se stalo tělem* v lůně nazaretské dívky, kterou od nynějška budou všechna pokolení nazývat blahoslavenou.

Nyní se Nazaret stal nejkrásnější »věcí« Galileje, Svaté země a celého vesmíru. Je schránou, která ukrývá dvě perly, jednu nekonečné ceny a druhou na samých hranicích nekonečna: Boha samého v lidské podstatě a jeho Matku, Theotokos – Bohorodičku. Anděl odchází ke svému Pánu, aby mu předal radostnou zprávu a vyzval všechny nebeské zástupy, aby se poklonily pokorné vesničce Nazaretu.

Kdyby se archanděl vypravil dnes do moderního Nazareta, našel by ještě schránku oněch vzácných perel? Musel by použít svou andělskou moc, aby ji vysvobodil ze

Kopule baziliky Zvěstování ve tvaru lilie

všeho toho, co zde staletí navršila, tu s pohrdáním a pustošivou zbesilostí, tu s úctou, láskou a vzpomínkou.

Nová bazilika

V současné době je možno najít dávný příbytek Matky Boží jen světlem víry a lásky. Víry a lásky, s jakou se otcové františkáni pokusili vykopat a odstranit nánošy, aby objevili a osvobodili poklad. Dílo františkánů znovu odkrylo stopy Božího Syna a jeho Matky. Daly také rozkvést svědectví úcty, s jakou se v minulých stoletích střežilo toto místo. Velkolepá bazilika, navržená architektem Giovannim Muziem z Milána, ztělesňuje všechny svaté pozůstatky. Kopule ve formě rozevřeného kali-

Fasáda baziliky Zvěstování

chu lilie střeží žárlivě jeskyni, která byla vynesena na světlo. Je to prostorné místo, osvětlené decentně světlem polychromovaných oken, které umožňuje setrvat v pokorném rozjímání před jeskyní Zvěstování. Uprostřed na oltáři čteme slova: HIC VERBUM CARO FACTUM EST – Zde se Slovo stalo tělem.

Před jeskyní je prostorný presbytář, který spojuje moderní celek se zbytky dávných bazilik.

Bazilika je krásná a bohatá. Na její stavbu a výzdobu přispělo mnoho křesťanských národů. Také vnějšek byl vhodně ozdoben místním kamenem s vytesaným sousoším Zvěstování, čtyř evangelistů a bronzovou postavou Krista Vykupitele od umělce Angela Biancinioho. Na boční fasádě je vytesána modlitba Salve Regina v latině. Krásná socha dívky Panny Marie od Franca Verrocya se tyčí nad vchodem a jako by vyzývala ke vstupu do baziliky. Kopule, která dominuje celému městečku, zve poutníky i turisty, aby se přišli poklonit s láskou a pokorou Panně Marii a pozdravili ji, jako to učinil anděl slovy, která byla vytesána do kamene původní baziliky: CHAIRE MARIA! AVE MARIA!

Tato bazilika se 25. března 2000 spojí duchovním mostem s mariánskými svatyněmi celého světa při slavnostní bohoslužbě, kterou zde bude slavit Jan Pavel II. v rámci svého jubilejního putování do Svaté země.

*Podle Il Messaggero 2/99
Připravil -lš-*

*Bazilika Zvěstování, dolní chrám,
oltář, vzadu archeologické zbytky
původního byzantského kostela
a jeskyně Zvěstování*

Kalendář Jubilejního roku Duben 2000

Sobota 1. dubna – bazilika S. Maria Maggiore – modlitba sv. růžence (podobně o sobotách 8. a 15. dubna)

Neděle 2. dubna – bazilika sv. Jana v Lateránu – 3. skrutinium katechumenů

Čtvrtek 6. dubna – bazilika sv. Pavla za hradbami – eucharistická adorace (podobně 13.)

Pátek 7. dubna – bazilika sv. Jana v Lateránu – křížová cesta a kající pobožnost (podobně 14.)

Neděle 9. dubna – bazilika sv. Jana v Lateránu – předání symbolu Kréda a modlitby Otče náš katechumenům

Pondělí 10. dubna – Jubileum přistěhovalců, utečenců a vyhnanců

SVATÝ TÝDEN

Květná neděle 16. dubna – náměstí Svatého Petra – připomínka slavného vjezdu Páně do Jeruzaléma, mše svatá

Úterý 18. dubna – všechny velké baziliky – společný kající den s individuální absolucí ve svátosti pokání

Zelený čtvrtek 20. dubna – bazilika svatého Petra – svěcení křížma a olejů; bazilika sv. Jana v Lateránu – mše svatá na památku večere Páně

Velký pátek 21. dubna – památka umučení Páně – Koloseum – slavná křížová cesta

Velikonoční neděle Zmrtvýchvstání Páně 23. dubna – bazilika sv. Petra – velikonoční vigilie – svěcení a slavnost světla, liturgie slova, liturgie křtu dospělých; eucharistická liturgie; bazilika sv. Petra – pontifikální mše svatá, požehnání Urbi et Orbi

2. velikonoční neděle 30. dubna – bazilika sv. Pankráce – mše dospělých novokřtěnců – svatořečení blahoslavené Faustyny Kowalské

MODLITBA K OBNOVENÍ MANŽELSKÉHO SLIBU

Pane Ježíši Kriste,

*ve svátosti manželství jsme se
jeden druhému darovali.*

*Ty jsi v této svátosti jako Třetí
přítomen ve spojení s námi.*

*V letech našeho manželství jsi nás učil
a stále hlouběji uváděl, abychom se
navzájem ctíli, milovali a byli pospolu.*

*Lásku, kterou si navzájem můžeme
darovat, přijímáme s vděčností jako
živoucí znamení tvé lásky.*

Obdaroval jsi nás dětmi.

Ty jsi výrazem naší lásky

a tvé životodárné přítomnosti.

*Děkujeme ti, že můžeme žít pro ně
a uvádět je do života.*

*Ty jsi nás učil, abychom jeden
druhého nesli a snášeli.*

*Ty jsi nám pomáhal,
abychom si navzájem odpouštěli,
když jsme pochybili*

a způsobili si bolest.

*Děkujeme ti za dar odpuštění
v manželství.*

*Zvláště ve dnech utrpení,
starostí a úzkosti jsme zažili,
že jsme si v tvé síle navzájem pomoci
a oporou.*

*Jsmo ti spolu také vděční
za zkušenost věrnosti,*

*že se můžeme spolu radovat z naší spo-
lečné cesty.*

Vidíme se dnes novými očima.

*Naše obnovené ANO má větší jasnost
a hloubku,*

protože jsme se mohli lépe poznat.

*Tak se navzájem znovu přijímáme
jako tvůj dar.*

*Pane, požehnej znovu
našemu manželství.*

*Dej nám svou milost pro všechny
dobré i těžké hodiny.*

*Učiň z nás požehnání pro naše děti
a pro lidi, se kterými se setkáme.*

*Učiň z nás apoštoly pro jiné
manželské páry*

*a uzdravuj skrze nás manželství
a rodiny dnešní doby.*

*Maria, Matko krásného milování
a Královno rodin,*

tobě svěřujeme znovu náš svazek lásky.

*Zůstávej nám nablízku v naší domácí
svatyni a učiň, ať je naše láska každý
den hlubší a věrnější. Amen.*

Předmanželské vztahy

Rozhodnout se je pak skutečně těžké

Nedávno mě vyhledal jeden mladý pár. Žili spolu bez uzavření manželství tři roky a pak se rozešli, protože to »přestalo klapat«. Dobře. Vrátili se k rodičům, ti jsou křesťané a přijali své děti. Po roce se dvojice opět sešla při jednom farním setkání. Položili si otázku: »Proč bychom se nemohli vlastně vzít?« Rodiny jsou nadšeny. Byl objednan sál...

Za této situace přišli mladí za mnou. Vycítil jsem ihned, že tento krok nepodnikají v plné svobodě. Rozhodli se, že budou »rozumní«.

Pomodlili jsme se spolu, abychom si vyprosili od Pána osvětlení. Pak jsem si pohovořil s každým samostatně. A vycítil jsem něco jako vzájemný závazek, který si oba současně dali. Večer jsme se znovu sešli. »Znovu jsme si to rozebírali,« řekli mi, »a klademe si otázku, zda se opravdu máme vzít.« »A to jste si oba řekli současně?« ptám se. »Ano, skoro.« »Tak abyste věděli, odpovídá to i mému dojmu. Kladu si otázku, zda jste opravdu určeni pro sebe. Ale neměl jsem právo vám to říkat, protože kněz nesmí nikoho přemlouvat k manželství ani mu to vylouvat.«

Dva měsíce nato jsem je opět potkal. Zeptal jsem se jich: »Jak jste spali večer po svém rozhodnutí?« »Výborně!« Byli spokojení, po pravdě svobodní. Měřítkem pro správné rozlišování je pokoj v srdci. Ale během tří let nemanželského soužití neměli jasný pohled, aby rozeznali, zda jsou schopni zůstat si po celý život věrni. Od okamžiku, kdy spolu poprvé spali, nedošli dále za

celé tři roky! Hloubka lásky a její trvalost, která umožňuje, aby si zůstali věrni, vychází z hloubky srdce, a ne tolik z tělesné přitažlivosti.

Lidé nechtějí uvěřit, jak velice předmanželské vztahy zatěžují intimní život. Často se setkávám s páry, které spolu žijí v manželství měsíce a někdy i roky a bojují v důsledku předmanželských styků s velkými problémy. Musíme se modlit za zranění způsobená v mladosti, aby se od nich lidé osvobodili a mohli se konečně ponořit do náruče toho druhého.

Všem, kteří chtějí uzavřít manželství, radím, aby uzavřeli před Božím zrakem dohodu, že až do sňatku zachovají čistotu.

Dívky jsou zpravidla pro to, chlapi spíše váhají... Jestliže však s tím souhlasí, dělají velké pokroky v lásce. Berou jeden druhého vážně... Učí se před manželstvím jeden na druhého spoléhat: není možno začít teprve o svatebním dnu počítat s věrností toho druhého.

Takové období je sice někdy obtížné, ale je nepředstavitelně milostiplné. Oba se také učí sebeovládání, což je pro manželské vztahy nevyhnutelně nutné. Tím, že ovládají své tělo, připravují se pro nejkrásnější a nejšťastnější objetí. Mám obdivuhodná svědectví pravých a skutečně šťastných manželství. Protože Bůh jim vrátil darem jejich panenství.

P. Jacques Marin

Podle Famille Chrétienne 2/94

Překlad -Iš-

LITURGICKÁ ČTENÍ – pokračování ze str. 3

všechny z chrámu i s ovcemi a býčky, směnárníkům rozházel peníze a stoly jim zpřevracel a prodavačům holubů řekl: „Jděte odtud! Nedělejte z domu mého otce tržnici!“ Jeho učedníci si vzpomněli, že je psáno: „Horlivost pro tvůj dům mě stravuje.“ Žid mu však namítli: „Jakým právem nám dokážeš, že tohle smíš dělat?“

Ježíš jim odpověděl: „Zbořte tento chrám, a ve třech dnech jej zase postavím.“ Tu židve řekli: „Tento chrám se stavěl šestačtyřicet let – a ty že bys ho zase postavil ve třech dnech?“ On však to řekl o chrámu svého těla. Teprve až byl vzkříšen z mrtvých, uvědomili si jeho učedníci, co tím chtěl říci, a uvěřili Písmu i slovu, které Ježíš řekl. Když byl v Jeruzalémě o velikonočních svátcích, mnoho jich uvěřilo v jeho jméno, když viděli znamení, která konal. Ježíš se jim však sám nesvěřoval, protože znal všechny a nepotřeboval, aby mu někdo něco o lidech vykládal. Sám totiž věděl, co je v člověku.

Ohlédnutí za prvními roky manželství

Chtěli jsme být moderní manželství

Sofie: Když jsem poznala Jindřicha, právě jsem končila vysokoškolská studia. Ačkoliv jsem na univerzitě studovala s veškerou vážností, pomalu jsem propadla mentalitě, která vládla kolem mě: osvobodit se, prožít svou sexualitu, být pro všechno otevřená... Ovšem současně jsem pociťovala živou touhu po absolutnu a očekávala jsem »velkou lásku svého života«. A přece, pokud jde o smysluplnost, chtěla jsem se využít a všechno vyzkoušet. Setkání s Jindřichem na nějakou dobu uklidnilo mou ztřeštěnost. Všechno bylo kouzelné. Milovala jsem a chtěla jsem, aby tato láska byla něco více než jen smysluplnost a city, aby se hluboce zakořenila. Usilovala jsem o to, abych založila pohostinný, srdečný a veselý domov.

Jindřich: Pokud jde o mě, nechtěl jsem nějaký normální monotónní život; žil jsem po něčem víc. Rozhodně jsem odmítal všechno, co je prostřední, sledoval jsem se závistivým pohledem svět i sama sebe. Když jsem potkal Sofii, dala ve mně láska, kterou jsem v ní našel, vyrůst velké naději. Protože jsme oba nebyli praktikujícími katolíky, měli jsme svatbu v kostele, jen abychom uspokojili své rodiče.

První dva roky svého manželství jsme prožili jako mladý »moderní« pár: výlety, přátelé, televize, kino atd. Milovali jsme se spolu a očekávali jsme mnoho od své lásky. Ale tato láska, která byla povolána, aby rostla a rozvíjela se, byla příliš často nejrůznějším způsobem zraňována.

Sofie: Nejdříve jsme zjistili skutečnost o tom druhém, a to může někdy znamenat rozčarování. »Jindřich je takový, a to už se nezmění; proč se o něco snažit?« Následkem bylo neporozumění, stažení do sebe. Stále více se nahromadění a zadr-

žovaný hněv projevoval ve vzájemné agresivitě. Reagovali jsme tak na to, co se v nás nahromadilo, aniž bychom si sedli k hlubokému a upřímnému rozhovoru z očí do očí. V podstatě každý čekal, až se ten druhý poddá a podřídí. A tak se vztah lásky měnil stále více na vzájemné měření sil.

Jindřich: Protože jsme chtěli všechno vidět a poznat, chodili jsme několikrát týdně do kina. Časem tyto filmy přispěly k tomu, že nás ovládl temný, beznadějný obraz člověka, protože se nám předvádělo jenom to, co je v člověku odporné, falešné a rozpolcené. To všechno zvyšovalo moji úzkost. Začal jsem pochybovat o Sofiině lásce, byl jsem stále agresivnější a nedůvěřivější. Současně jsme však usilovali, aby to navenek vypadalo tak, jako by bylo všechno v nejlepším pořádku.

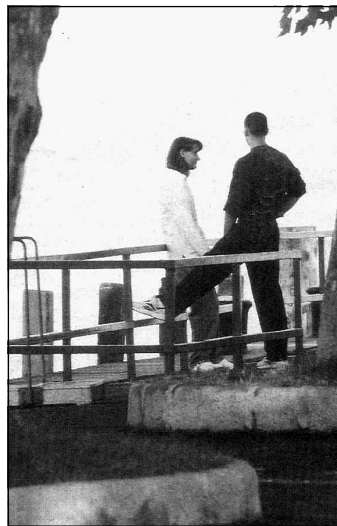
Sofie: Několik erotických filmů, které jsme viděli, doslova udusilo a traumatizovalo naši lásku. Smáli jsme se, když jsme z takových filmů přišli domů, ale tím jsme jen zastírali určitý zmatek, jakýsi druh hnusu. Nechtěli jsme si připouštět žádné pocity viny. Ve skutečnosti však v našich sexuálních vztazích to už nebyl jen Jindřich, koho jsem viděla, a naopak. Vkradly se do nás obrazy, plíživě a zcela zákeřně. Ve skutečnosti nás rozdělovaly.

Jindřich: Několik měsíců trpěl můj otec na rakovinu. Jeho choroba, jeho smrtelný zápas, jeho smrt byly pro nás těžkou, ale hojivou ranou. Pod dojmem utrpení jsme si začali klást skutečné otázky. Skrze tuto zkoušku jsme byli brutálně dohnáni k tomu, abychom skoncovali s tím, kam zašla naše láska. To bylo naše obrácení.

Sofie: Skrze setkání s Bohem se začal náš manželský život krok za krokem obnovovat

a znovu utvářet podle našich nejhlubších přání. Pochopili jsme, že jsme Bohu přislíbili své »ano« a on by nám je nikdy nevyrvál; že jsme svou svobodu, svou vůli, svou odpovědnost takovým způsobem zneužili. My, kteří jsme proti sobě navzájem a proti světu vyvolali hněv, odmítání a nenávisť, začali jsme nyní chápat, že svoboda, kterou nám Bůh daroval, vyžaduje od nás rozhodnutí: ze všeho toho, co nám naše společenské a kulturní prostředí nabízí, odmítat všechno, co zraňuje naše tělo, náš citový život a náš rozum.

Jindřich: Začali jsme se na sebe dívat novými očima, odpouštět si navzájem svá omezení a své slabosti, přijímali jsme jeden druhého takového, jaký je, a plně jsme ho respektovali. Naučili jsme se žít spolu a respektovat své odlišnosti, prokazovat si nejprostšími gesty pozornosti a dělat toho druhého

šťastným, odhalovat jeho kvality. Bůh změnil v našem životě ještě mnoho jiného: nebojíme se už budoucnosti, toho, že nebudeme milováni, že nás ten druhý odvrhne, že nás odsoudí. Bůh daruje lásku a radost beze srážky. On nezklame, protože je nekonečná láska.

*Výtah z Il est vivant! 98–99
Překlad -lš-*

MODLITBA ZA OCHRANU NENAROZENÉHO ŽIVOTA

*Bože, náš Otče,
děkujeme ti, že nám v Marii
posíláš tak silné znamení
života. Děkujeme ti za tvou
lásku, za každou tvou milost,
kterou nám dáváš, za každou
pomoc, kterou nám skrze ni
zajišťuješ. Prosíme tě nyní,
učiň, aby naše srdce bylo
otevřeno pro její mateřské
požehnání, aby naše rodiny,
naši rodiče a děti,
naši mladí i staří,
naši zdraví i nemocní,
bohatí i chudí byli
požehnáni.*

*Uděl našim rodinám,
naší společnosti,
Církvi a celému světu,
aby jejím požehnáním bylo
přemáháno zlo v našem
životě a v životě druhých lidí.*

*Ó Bože, ve jménu tvého
Syna Ježíše Krista tě spolu
s Marií prosíme: Požehnej
všem, kteří se zasazují za
život, kteří se stali posly
pokoje v této době.*

*Prosíme tě, dej sílu těm,
kteří se unavili na cestě
s Ježíšem a Marií,
kteří jsou v této době bez
naděje a bez pokoje, a za ty,
kteří ztratili smysl pro život.
Zvláště před tebe přinášíme
skrze Mariinu přímluvu
všechny zraněné vztahy
v našich rodinách, v Církvi
a ve světě, z nichž vznikají
konflikty a války.*

*Doporučujeme ti také
všechny matky v nouzi,
abys všechno uzdravil
a abychom s Marií, naší
Matkou, Královnou lásky
a míru, pocítili již zde na
zemi útěchu a mír a dospěli
jednou do věčného míru.
Amen.*

*Podle Kleines Wesen,
großes Wunder*

Milovat znamená odpouštět

Věříte, že nás Bůh miluje?

Myslím, že většina z vás řekne: »Ano!« Ale víte, že Bůh každého z nás miluje jedinečným způsobem? Pokud máme děti, můžeme tomu trochu porozumět: milujeme všechny své děti, ale každé z nich jedinečnou láskou.

Proč mě Bůh miluje? Pro to, co dělám, nebo pro to, co jsem?

Boží láska nezávisí na našich činech. S dětmi nám to připadá snazší: i když dělají hlouposti, přece je milujeme. Ale když v manželském vztahu ten druhý dělá hlouposti nebo nedělá to, co bychom měli rádi, ztrácíme trpělivost. Zdá se nám, že láska v našem srdci chladne. Abychom milovali, jak miluje Bůh, musíme se naučit milovat toho druhého takového, jaký je. Co dělá, to nemá tak velký význam. Abych druhého miloval takového, jaký je, musím i sám sebe milovat takového, jaký jsem.

Láska potřebuje čas, ať už je to láska k vašemu manželskému partnerovi nebo láska k Bohu. Abychom se naučili milovat jako on, musíme se naučit přijímat jeho lásku. Je to velmi důležité, přicházet často k Prameni lásky a mít čas pro tichou modlitbu, kde můžeme být skutečně sami právě s tím, co v nás není láskyhodné; přijímáme Boží lásku v naší bídě, i přes naši bídu.

Jako děti jsme často zkoušeli lásku si zasloužit. Ve svém srdci jsme počítali: být nejlepší a být milován.

Když ve světě řeknu, že miluji čokoládu, pak si vezmu čokoládu a sním ji. Nacházíme se v konzumní společnosti, která funguje na základě přání brát a vlastnit. Konstatujeme, že tato idea lásky, tak jak ji stanoví svět, proniká do našich rodin a do našich manželství. Na plakátu vidíme tělo ženy vystavené jako konzumní objekt podle stejných kritérií jako nějaké pěkné auto.

Nebo ochrana před počítím: s dítětem se nakládá jako se potřebným předmětem. Dítě nepočítáme nebo nepřijmeme nebo je utratíme, když není ten správný okamžik. Neříkám to proto,

abych odsuzovala, ale abychom si vytvořili odstup.

Ježíš říká: Velká láska je dát svůj život za druhé, které milujeme. A také říká, že větší štěstí je dávat než brát. To znamená, že Bůh nás skutečně zve ke štěstí! Ale štěstí není v první řadě rozkoš, nýbrž hluboká radost, která pramení ze sebedarování.

Když jsme čerstvě sezdáni, je to podobné jako v době, kdy jsme právě poznali Ježíše. Jsme tak trochu v ráji, všechno se nám zdá lehké a máme pocit, že teď jsme na to přišli! Uvedu vám jedno přirovnání, které vystihuje tuto situaci: **Na začátku manželství je to tak, jako by nás Bůh vzal až na sám vrchol newyorského mrakodrapu v rychlovýtahu. Jde to rychle, jsme pohodlně hned až nahore v nebi. Pak nás Pán zase vezme dolů, a teď musíme na-**

horu pěkně schod za schodem—

Když nás Bůh vzal výtahem až nahoru, pak je to proto, abychom věděli, co tam vlastně je, že se to vyplatí, namáhat se po schodech, abychom tam došli.

Když jsme pak někde v polovině schodiště, někdy po dvaceti letech manželství, je dobré si vzpomenout, co bylo nahore— Potkáváme mnoho manželských párů, které udělaly na počátku svého manželství silnou zkušenost lásky. Ale po několika letech mají pocit, že láska vychladla. Začínáme se dívat, jestli ten druhý umyl nádobí a jak často jsme je umyli my. Soužití je pojednou obtížné a zdá se nám, že dříve držely manželský pár pohromadě děti. Často si udělal muž ze své práce vášeň, zatímco žena měla vášeň v dětech. A když děti odešly z domu a muž je v důchodu, je to pojednou velmi obtížné, žít ve dvou pospolu.

Dnes se pokládá za normální, když slyšíme: »Neklape to, je potřebná změna.« I zde se uplatňuje konzumní myšlení, mohu si někoho vzít tak na

zkoušku, a když by to neklapalo, zase ho vyměnit. To je hrozný omyl! Protože i když svého manžela po několika letech vyměním, musím i při dalším pokusu stoupat vzhůru po schodech—!

Nemají vína (Jan 2,3)

Když jsme přišli až k tomu bodu svého života, kdy jsme na suchu, tak jako při svatbě v Káně, máme pocit, že slavnost uvázla, že s láskou už to není v pořádku. To je ten nejlepší okamžik, to je pravý okamžik milosti! – Jako při svatbě v Káně: Byla tam svatba, byla na ní Matka Ježíšova a také Ježíš byl pozván. Představte si, že slavíte svou svatbu. Ježíš je přítomen a čeká, že k němu obrátíte svůj pohled a řeknete:

»Ježíši, nemám víno— Ježíši, nemám lásku— Pojď, pomoz mi!«

Chceme milovat, ale nemůžeme. Máme v úmyslu milovat, ale naše srdce je nemocné – na základě viny.

Na svatbě v Káně vezme Ježíš nádoby, které slouží k očišťování. Víte, že židé mají předpis, že si musí před každým jídlem umýt ruce. Provokuje, aby lidé pochopili, co za těmito předpisy vlastně vězí. Ježíš jim říká, že nestačí umýt jen povrch nádoby, nýbrž že je třeba ji očistit uvnitř. Nádoba je symbol srdce. Protože nikoliv to, co přichází zvenčí, poskvrňuje člověka, nýbrž to, co vychází ze srdce: nečistota, zloba, závist, pýcha, trpkost – bylo by možno sepsat celou listinu. Ježíš prolil svou krev, aby vyčistil vnitřek nádoby.

Musíme pochopit a přijmout, že nemůžeme milovat. Ježíš přišel kvůli hříšníkům a nemocným. Jsme-li tedy hříšní a nemocní, máme velké štěstí!

Láska a pravda se spolu setkávají

Hrozně jsme toužili milovat se, provždy, silně a zdarma!

A když jsme pak žili spolu, museli jsme své ideály změnit ve skutek. To bylo příliš bolestné, protože jsme krok za krokem ztráceli své iluze. Nejdříve ztrácíme iluze o tom druhém. Vidíme slabosti a bídu toho druhého. A jsme-li upřímní sami k sobě, pak ztrácíme iluze i o sobě. Protože jsme byli nešťastní, že jsme nedokázali žít to, co jsme si představovali, říkáme: »Ježíši Kriste, jestliže žiješ, udělej pro nás něco!«

Prozřetelnost nás jednoho dne přivedla k tomu, abychom v modlitbě začali prosit. Padli jsme na kolena a byli jsme velice spokojeni, protože jsme věřili, že Pán přijde a opraví naši fasádu.

Ale tak Pán nepracuje. On bere všechno od základu, v míře, v jaké jsme schopni to snášet. Nemusíme mít tedy strach, ale on bude vynášet věci, aby nás očistil a mohl nás naplnit svým vínem. Když jsme přijali Ducha svatého, vyznali jsme si druhý den vzájemně své viny. Pán je skutečně milosrdný. Když jsem jednou musela svému muži přiznat své viny, i on měl právě jeden hřích, který mi chtěl přiznat. Tak bylo snazší, abychom si navzájem odpustili. Celý den jsme plakali, ale současně chválili Boha.

Jistě znáte příběh o muži, který postavil svůj dům na písku, a o tom, který jej postavil na skále. Postavili jsme svůj život na jedné iluzi, na svých vlastních silách, a zůstaly jen trosky. Duch svatý tyto trosky neopravil, nýbrž nechal všechno ještě více spadnout, abychom mohli postavit něco nového. V Bibli je jedno místo, kde Ježíš říká, že se nemůže našít nová záplata na staré sukno. Také není možno vzít starý měch na nové víno. Staré sukno se roztrhne a starý měch praskne. Bůh všechno obnovuje a dělá to skutečně velkodušně!

Musíte však přijmout, že ztratíte své iluze. Proste Pána,

aby nechal trosky skutečně zbořit, abyste mohli znovu stavět na skále.

Na konci dne, kdy jsme si navzájem přiznali své viny, museli jsme říct: »Chtěl bych tě milovat, ale jsem zcela neschopný opravdu hluboce tě milovat—!«

Jean François i já jsme pak oba cítili malý pramen, který vytryskl v našem srdci, docela malý, skrytý počátek pramene, novou lásku— Mohli jsme se milovat, protože jsme si řekli pravdu. V jednom žalmu se praví: **Láska a pravda se potkaly.**

Když jsme klečeli na podlaže a věděli, že sami nejsme ničeho schopni, ale když máme ještě touhu milovat, přichází Bůh, aby to v nás dokončil. Dokonává to, ale respektuje naši osobnost.

Právě když už sami nemůžete dál, zakusíte v sobě Boží lásku.

Děkuji ti, že jsi mě tak podivuhodně stvořil. Víím, obdivuhodná jsou tvoje díla (Ž 139,14)

Naše srdce jsou nemocná, a my se musíme učit milovat. První krok v této škole je uznat, že nejsme nic. Chceme milovat, ale jsme zcela neschopni milovat bez protihodnoty. Ježíš říká: »Poďte do mé školy, učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorného srdce.«

Chci se nyní pokusit ukázat, v čem je naše srdce nemocné. Na základě hříchu vniklo zlo do vztahu mezi mužem a ženou. Ihned po pádu přichází obvinění. Ihned se rozvíjí boj o moc. Když Bůh říká ženě: »Budeš dychtit po svém muži, on bude nad tebou vládnout«, není to trest, nýbrž lékařská diagnóza. Bůh konstatuje, že manželský pár je nemocný. Feminismus spočívá právě v tomto zranění. Působí, že muž a žena vystupují jako rivalové.

Když vstoupíme do Ježíšovy školy, naučíme se vyhybat to-

muto boji: vládnout, nebo být ovládán. Musíme být sami sebou, abychom mohli přijímat lásku. A musíme se naučit děkovat za to, co jsme. Ale nepřítel způsobil, že vložil do srdce muže i ženy žádostivost být něčím jiným. Z toho se můžeme vyléčit jen tehdy, když se odevzdáme Ježíši a budeme jej chválit za to, co jsme. Tak se židovské ženy modlí každé ráno – a já zvu všechny ženy, aby si tuto modlitbu osvojily, protože přináší velké uzdravení našemu srdci: **»Otče, děkuji ti, že jsi mě stvořil jako ženu podle své vůle.«** Někdy se věří, že Zlý se obrátil na ženu, protože je slabší. Ale důvod je ten, že žena sama je celá přijímání. Povolání ženy je zcela mimořádné, je to mimořádná spolupráce mezi Bohem a ženou, protože žena je stvořena k tomu, aby dávala život. Zlý nenávidí ženu a nutí ji k nespokojenosti. Zlý se snaží útočit na povolání ženy jako dárkyně života. Když se správně podíváme na potraty, tak to není nic jiného než ničení ženy v její nejvladnější podstatě.

A židovský muž říká: **»Chválím tě, Bože, že jsi mě stvořil jako muže, a ne jako ženu.«**

Abyste manželská dvojice vytvářela zdravou rovnováhu, je dobré, když se oba ráno modlí tuto modlitbu.

Co to znamená odpouštět? I samo odpuštění je někdy bojem o moc. Žijeme ve své hrdosti a pýše. Pokud se na odpuštění dívám z tohoto úhlu, pak budu druhého prosit o odpuštění s pocitem, že budu jen jiným hadrem pod jeho nohama; když mám naopak odpustit, cítím se jako král. Právě odpuštění však znamená dále dávat a ještě jednou dávat to, co je těžké, v tom, co je těžké.

Odpustit sám sobě znamená přijmout sám sebe takového, jaký jsem. Skrze Boží milost se můžeme navzájem milovat.

Když ti odpouštím, když tě vidím v tvé slabosti a v tvém

selhání, pak chci přesto vytrvat ve své lásce k tobě – skrze Ježíšovo Srdce. A Ježíš říká, kolikrát máme odpustit: sedmasedmdesátkrát. Abychom to pochopili, na to naše síly nestačí. Můžeme jen padnout na kolena a prosit Ježíše Krista o pomoc. Pak budeme schopni tím způsobem milovat, až skrze odpuštění.

Znáte příběh o cizoložnici. Někdy to děláme také tak. Přicházíme společně k Ježíši a říkáme: »Rozsud' nás, kdo z nás má pravdu!« Ale to není v pořádku. Někdy už držíme v ruce kámen. A Ježíš říká: »Kdo je bez viny, ať první hodí kamenem!« Starší ze začnou jeden po druhém vytrácet. Všechny své kameny odložíte na zem. A dovolíte Ježíši, aby na vás pohleděl. Snad vám Ježíš ukáže vaše viny. Ale současně řekne: »Já tě neodsuzuji. Jdi, a už nehřeš—«

Anna Marie Haumontová
Podle Feu et Lumière

RADEŽI OTCEM NEŽ GENERÁLEM

Douglas Mac-Arthur byl významným generálem druhé světové války. V té době ohně a ocele byl velmi tvrdý.

Všechny překvapilo, když se objevil jeden jeho dopis:

Svým povoláním jsem voják a jsem na to hrdý.

Ale jsem hrdý, a nekonečně hrdější na to, že jsem otcem.

Voják boří, aby mohl znovu budovat, otec stále buduje a nikdy neboří.

Jeden má moc smrti, druhý ztělesňuje tvoření života.

Mám naději, že můj syn, až odejdu z tohoto světa, bude na mě vzpomínat, jak jsem nikoliv v bitvě, ale doma, jak se s ním modlím každodenní modlitbu.

Dům plný života

I s pěti dětmi je možno být šťastný

Poklidný dojem, jaký vyvolává řadový domek v sídlišti v jihotyrolském Nonsbergu, klame. Protože když je doma celá sedmičlenná rodina Vavřince a Terezie, pak naplňuje tyto prostory nakažlivé veselí. Pro dlouhou chvíli tu není místa, když se 14letý Lukáš, 12letý Tomáš, 9letý Matouš a 7letá Magdaléna (jediná dcerka) vrátí ze školy plni novinek a čeká na ně již nedočkavě 3letý Benedikt. A pak začne proud vyprávění a zpráv ze školy, co nového u spolužáků, a všechny děti mají radost

jeho žena ležela v nemocnici. Přitom musel ještě do práce.

Mladý otec si často pomyslel: Jak to půjde dále? A přece, sterilizace nebo něco podobného nepřicházelo v úvahu a přes všechny těžkosti a některé kruté chvíle s každým dítětem rostla víra obou manželů. Jestliže jejich víra byla v době 1. těhotenství ještě spíše jen »tradiční«, jak říká Terezie, pak v dalších byl vztah k Bohu stále živější.

Zvláště třetí dítě, s nímž byly během těhotenství největší problémy, přineslo velké změny.

Rodina Bartagnolliů z Nonsbergu: zleva matka Terezie, Magdaléna, Matouš, Tomáš, Lukáš (vzadu), Benedikt a otec Vavřinec

o dalšího sourozence s ujištěním: »Nebojte se, my to maličké pohlídáme!«

Počáteční potíže překonali, nyní přicházejí zcela jiné problémy. Jak se vyrovnat se současnými proudy, které k dětem pronikají ze školy a z televize až do těch nezapadlejších údlů a vystavují je problémům i rozporům.

Tyto duchovní těžkosti, které vznikají např. »školní sexuální výchovou«, prožívají jako velmi škodlivé. Je zapotřebí uvádět na pravou míru rozhovory a duchovní útoky, které se objevují často bez jakékoliv morálky a etiky. **»Jaký div, že při takové „rozkošnické“ osvětě vzrůstá mezi mladými stále ve větší míře nejrůznější násilí,«** říká Terezie.

Doufají, že příklad v rodině naučí děti jinému přístupu. Ale největší pomoc očekávají od samotného nebe. Proto se pečuje o společnou modlitbu. Již jako bezdětní manželé se navzájem žehnali a dnes využívají časné ráno, dříve než se děti probudí, aby si spolu vyprosili pro svou rodinu Boží požehnání. S dětmi se pak modlí před jejich odchodem do školy a pravidelně každý večer, aby Pánu Bohu poděkovali a poprosili za odpuštění všeho, čeho je třeba. Protože po všechna léta, zvláště v těžkých dobách, udělali zkušenost, že trojjediný Bůh je to nejdůležitější, to jediné, co je může přenést přes obtíže a dát další růst vzájemné lásce.

*Podle Lebe 43/2000
Překlad -lš-*

Čtyři malí kolem stolu, kde jsme si povídali

Magdalénka je již mamince vydatnou pomocnicí

z pozornosti, jakou jim rodiče a sourozenci věnují.

Terezii bylo právě 18, když poznala 25letého Vavřince. Když za pět let slavili svatbu, neměli ještě žádnou představu o velikosti rodiny, která je jednou čeká. Touha po dětech a po rodičovství byla vlastně tak samozřejmá, že o tom nebylo třeba zvlášť mluvit. Cesta mladých manželů nezačínala lehce, když se ukázalo již při prvním těhotenství, že Terezie má zdravotní potíže, a musela mnoho času proležet. Zvláště obtížné to bylo při 3. těhotenství, protože Vavřinec se musel bez cizí pomoci postarat o dva kluky, zatímco

Malý Matouš se stal velikým sluníčkem, uklidňujícím pólem rodiny. »Jako by chtěl všechny těžkosti obrátit k dobrému,« říká tatínek Vavřinec.

Nejhorší však byly útoky známých a kolegů v práci, když se dověděli, že čekají páté dítě. Vavřinec však byl již mezitím dobře vyzbrojen a dokázal čelit všem ponižujícím poznámkám. Teď už si z toho nic nedělali, když na něco takového narazili, protože za ta léta se již naučili, jak si v rodičovství počínat, a každé další dítě bylo pro ně velkým důkazem Boží lásky. Děti samy přijímaly každý další přírůstek do rodiny jako obohacení a často prosily rodiče

Svatý farář Arský 31

Byly dvě hodiny ráno 4. srpna 1859, právě v tom okamžiku, kdy propukla nad Arsem prudká bouře s dunícími hromy a oslňujícími blesky.

Svatý farář Arský byl stár 73 roky, 2 měsíce a 27 dnů. Farářem v Arsu byl 41 rok, 5 měsíců a 23 dny.

K POCTĚ SVĚTCE

Zpráva o smrti faráře Arského se roznesla jako blesk po celé Francii. Ze všech míst v okolí proudili lidé do Arsu. Duchovní nabízeli věřícím, že půjdou s nimi v procesi ke katafalku zesnulého. Celý svět mluvil v těchto dnech jen o *světcích*.

Smuteční zvony vyzváněly nejen v Arsu, ale v celém okolí.

Po dva dny procházeli lidé kolem vystaveného těla faráře Arského, který odpočíval v rakvi v tichém spánku s majestátním výrazem ve tváři, jaký jí propůjčila smrt.

Krámy byly v obležení a lidé si chtěli odnést domů všechno, čím bylo možno se dotknout mrtvého těla faráře Arského. Dva bratři a dva žáci

stáli u rakve a přijímali předměty, jimiž se měli dotknout zesnulého.

Přiliv cizích lidí byl tak veliký, že se nedostávalo potravin, aby se všichni mohli nasytit, a většina z nich musela trávit noc pod širým nebem.

Pohřeb se konal 6. srpna v osm hodin ráno. Dostavil se sám biskup a 300 kněží, aby vykonali pohřební obřad.

Když prošel průvod městečkem, byla rakev postavena na náměstí za kostelem. Při biskupově promluvě nezůstalo jediné oko suché. Řekl mimo jiné: »Kolik roků, kolik staletí uplynulo, než jsme mohli zažít kněžský život takové plodnosti, život tak svatý, tak ustavičně zasvěcený službě Bohu!— Farář Arský se nedá nahradit. Celá Francie ztratila kněze, který jí dělal čest a kterého ze všech stran z celé země vyhledávali, aby se ho mohli zeptat na radu.«

Pak následovalo rekviem v kostele, kde kromě duchovenstva a zástupců úřadů našli místo jen příbuzní.

Když byl uprostřed kostela zbudován zděný hrob, byl do

něho světec uložen 14. srpna. V tomto hrobě odpočívaly tělesné ostatky až do r. 1904, kdy byly vloženy do zasklené skříně, kde jsou dnes přístupny poutníkům.

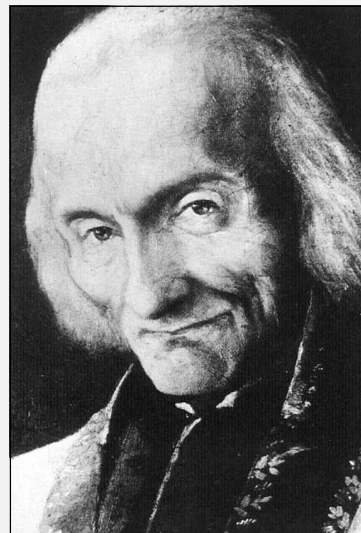
Proud poutníků neskončil, jen nabyl jiných forem než za světceva života. Všichni proudí k jeho ostatkům, aby si vyprosili jeho přímlyvu u Božího trůnu.

Proces blahořečení byl zahájen již v roce 1862. Bylo započteno 200 zasedání. Ukončen byl r. 1865. Dekret o blahořečení byl zveřejněn 17. dubna 1904. Ne méně než 17 zázraků bylo prokázáno, ale církev se omezila na to, že vybrala dva a uznala je jako takové. Slavnostní proces blahořečení se konal v Arsu 8. ledna 1905.

Pro proces svatořečení byly církvi předloženy další dva zázraky. Slavnost svatořečení se konala 31. května 1925.

Pius X., který sám byl původně venkovským farářem a nyní je uctíván jako světec, prohlásil faráře Arského za blahoslaveného. Papež Pius XI. jej svatořečil.

Konec

O DUCHU SVATÉM

S Duchem svatým vidíme všechno velké. Vidíme jako velké i ty nejmenší věci vykonané pro Boha, a vidíme, jak velké jsou i ty nejmenší chyby.

O SVATÉM PŘIJÍMÁNÍ

Je to velké neštěstí, když jdeme pouští tohoto života, aniž bychom spěchali za tímto božským Pokrmem. Je to, jako když někdo umírá hladem vedle bohatě prostřeného stolu.

O SVATÝCH

Svatí jsou jako malé zrcadlo, ve kterém Kristus vidí sám sebe.

O NAŠICH SLABOSTECH

Potřebujeme pokušení, abychom pochopili, že sami o sobě nejsme nic. Ach, jak jsme malí a jak málo můžeme spoléhat na všechna svá dobrá předsevzetí!

O SVATOSTI

Ano, můžeme být svatí a musíme se vynasnažit, abychom se jimi stali. Svatí byli smrtelní lidé jako my, slabí a podrobení vášním jako my. Máme stejnou pomoc a stejné milosti, stejné svátosti— Můžeme se stát svatými, protože Bůh nám k tomu nikdy neodepře svou milost!

O POKOŘĚ

Pokora je jako řetěz růžence: když řetěz roztrhneme, perly se rozsypou. Když pokora zeslábně, zmizí všechny ctnosti!

(Jan Maria Vianney)

MODLITBA MATKY

Můj milý Pane, to, co se ve mně odehrává, je takový zázrak! Žasnu nad tím, jak každá jednotlivá buňka reaguje na genetické pokyny. Gen řekne některým buňkám: »Udělejte srdce!« A ony skutečně udělají srdce. Jiný gen dá jiným buňkám příkaz: »Udělejte kosti,« a ony vyprodukují kosti. Je to pro mě skutečně tajemství, jak tyto geny rozdělují své příkazy, a stejně je pro mě tajemství, jak je buňky poslouchají. Pane, pomáhej mi, abych byla také tak poslušná. Pomáhej mi, abych poslouchala tvé slovo, jako tyto buňky poslouchají přesné informace svých genů. Pomáhej mi poznat, že jsem ve stejné míře jako ty buňky stvořena, abych přivedla na svět lidskou bytost. Stejně nedostatečně, jak málo jsem schopna pochopit, jak se mé dítě formuje v mém lůně, mohu chápat, jak chce tvůj Syn utvářet svou podobu v mé duši. Ale děkuji ti, že jsem tvoje dílo a že ty jako Stvořitel všech věcí můžeš moji duši formovat. Proměň mě ve svůj obraz, Pane, aby moje dítě, až je budu mít ve své náručí, mohlo v mém pohledu vidět něco z očí Ježíšových, když promluví, aby slyšelo něco z jeho hlasu, když je budu držet, aby pocítilo něco z jeho srdečnosti. Pomáhej mi, Pane, aby mé dítě, až bude větší, nacházelo ve mně něco z tvé lásky, z tvého pochopení, z tvé něžnosti. Pomáhej mi, abych se stala tvým tak přitažlivým obrazem, aby se jakoby samo cítilo přitahováno a chtělo tě poznávat, milovat, důvěřovat ti a poslouchat tě. Jak vznešenou naději jsi do mě vložil: Kristus ve mně, tajemství, které je ještě vznešenější než dítě v mém lůně. Prosím tě, abys toto tajemství jednou vložil do srdce mého dítěte, aby dospělo k tomu, že ti bude moci jednou ukázat také svoje dítě...

*Podle Kleines Wesen,
großes Wunder
Modlitba za ochranu
nenarozeného života*

Pastýřský list českých a moravských biskupů k některým sociálním otázkám

Sestry a bratři v Kristu,

stav naší společnosti, společenská, hospodářská i ekonomická situace se bezesporu dotýkají každého z nás. Jsme svědky mnoha nepříznivých jevů v sociální oblasti, které ponižují lidskou důstojnost našich spoluobčanů a porušují jejich práva. Jako křesťané k tomu nemůžeme mlčet.

Církev nemá za svůj úkol předkládat vlastní modely řešení společenských problémů. Konkrétní a úspěšné modely, které lze nalézt pouze v rámci historické situace, hledají ve společnosti ti, kdo k tomu mají příslušné pověření. Přesto však sociální nauka církve, postavená na základech evangelia a vždy znovu upřesňovaná v encyklikách posledních papežů, poskytuje užitečnou orientaci k řešení těchto problémů.

Zvláště v posledních měsících se rozmáhá bolestné společenské zlo, které postihuje nemalý počet obyvatel: zadržování platů a mezd zaměstnanců, na něž mají zákonný nárok. Ve vyspělých demokratických systémech je uzákoněno, že při bankrotu podniků jsou na prvním místě odškodnění zaměstnanci, teprve poté stát a ostatní věřitelé. Ve slušné společnosti se ctí základní právo – „hoden je dělník své mzdy“ (Lk 10,7). Někteří vlastníci vzešli z privatizace nebo špatné vedení nemála podniků postrádají společenskou odpovědnost za svěřené majetky. Soukromému nebo svěřenému vlastnictví rozumějí bohužel jen jako příležitosti k soukromému obohacení. Se vším důrazem prohlašujeme, že tyto formy chování jsou nemorální a zavrženíhodné. „Zadržovaná mzda dělníků křičí...“ (Jak 5,4). Byla již pro izraelský starozákonní lid hříchem, který pod tíhou nespravedlnosti volal až k samotnému Bohu (Dt 24,14–15). K tomu Jan Pavel II. učí: „Opravdový rozvoj společnosti, vyhovující potřebám, jež jsou vlastní lidské bytosti, vyžaduje – u těch, kdo se činně účastní tohoto procesu a přispívají k němu – především živé vědomí práv všech a každého jednotlivě, jakož i nutnost hájit právo, které má každý: aby mohl plně využívat dobrodiní vědy a techniky.“ (Jan Pavel II.: *Starost o sociální otázky*, čl. 33)

Naše společnost již delší dobu trpí poměrně vysokou nezaměstnaností, jejíž příčiny jsou různé (nízká produktivita podniků, nedostatečná rekvalifikace zaměstnan-

ců, ale v nemalé míře i tunelování podniků aj.). Nezaměstnanost znamená dělení společnosti na bohaté a chudé a vyvolává napětí a nenávisť. Je naší povinností upozorňovat, že trvalá nezaměstnanost vede k hlubokým psychickým a sociálním škodám a může se stát rozbuškou sociálních nepokojů. Člověk se cítí vykořeněn ze společnosti, má pocit úplné bezvýznamnosti. Z toho vznikají krize manželství, problémy s volným časem a zadluženost. Sociální nespravedlnost plodí společenský neklid a napětí, jež mohou vyústit ve vzpouru, „která rodí zase jen nové nespravedlnosti...“ (Pavel VI.: *Pokrok národů*, čl. 31). „Každý hospodářský řád musí všem občanům nejen umožnit, ale i usnadnit výdělečnou činnost.“ (Jan XXIII.: *Matka a Učitelka*, čl. 55) Dělník má právo se bránit a naší povinností je hájit jeho právo na účinnou obranu. Zde vidíme nutnost větší občanské solidarity s nezaměstnanými a potřebě angažovanosti odborů, jež „prostřednictvím své osvěty a výchovy, kterou poskytují, mohou velmi přispět k tomu, aby všichni nabyli smyslu pro obecné blaho a pro závazky, které vůči němu každý má“ (Pavel VI.: *Pokrok národů*, čl. 38).

Jsme svědky toho, že mezi nezaměstnanými přibývá mladých lidí, kteří po absolvování odborného studia nenalézají uplatnění. V období plných životních sil a vykročení do života se tím vytrácí jejich životní perspektiva. Nemohou si vytvořit pracovní návyky, zvykají si na sociální pomoc a nejednou propadají drogám a zločinu. „Jejich upřímná vůle k práci, jejich ochota přijmout vlastní odpovědnost za hospodářský a sociální rozvoj společnosti zakouší trpké zklamání.“ (Jan Pavel II.: *O lidské práci*, čl. 18) Jejich frustrace se může stát živnou půdou pro nenávisť vůči cizincům, politický extremismus a kriminalitu.

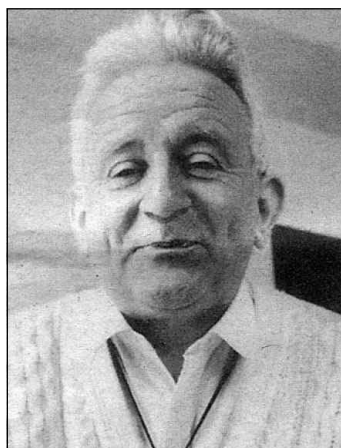
„Aby se čelilo nebezpečí nedobrovolné nezaměstnanosti, aby se všem zajistilo zaměstnání, jsou instance, které zahrnujeme pod označení nepřímý zaměstnavatel, povinny bdít nad celkovým plánováním podniků, kde se utváří nejen hospodářský, ale i kulturní život dané společnosti, jsou také povinny bdít nad správnou a účelnou organizací práce na pracovišti. Tato péče leží konec konců na bedrech státu, ale to neznamená jednostrannou centralizaci ze

Nesmiřitelné páry vlastně neexistují

Zkušenosti duchovního vůdce pro rodiny

Radil jste mnoha párům, které se ocitly v krizi. S jakým očekáváním lidé dnes přicházejí?

P. Denis Sonet: Očekávají, jak to stojí v evangeliu, že Bůh může všechno to, co je pro lidi nemožné. U zdi, před kterou stojí, skládají vyznání víry, alespoň nevyslovené. Přicházejí ke knězi, protože se rozpomněli, že

kněz je odpovědný za svátosti. A očekávají, aniž si to výslovně uvědomují, že kněz je svědkem lásky. Aby překonali svou krizi, musejí se nejdříve mezi sebou smířit: Krize se řeší smířením. Když vyhledávají kněze, chápou, že smíření přichází od Boha, zdroje všeho milosrdenství. Nejdříve prosí o odpuštění Boha a pak svého partnera.

Na co upozorňujete páry především?

Sonet: Nejdříve je vyzvu, aby si vzpomněli na svoji první lásku. Byla to pravá láska. Vládce tohoto světa se snaží jim namluvit, že se nikdy neměli skutečně rádi, a upevňuje je v představě, že rozchod bude znamenat ulehčení. To je lež. Záležitostí těchto často velmi emocionálních vzpomínek je odhalit tuto lež. Tak opět vstupují do pravdy své lásky.

Pak je povzbuzuji, aby vyznali svou víru. Často se říká, že manželství je svátost lásky. V první řadě je to svátost víry. Proto platí znovu obnovit víru

v toho druhého a tím i naději. Protože jakmile přijde jen docela malá krize, pochybují o své lásce a utěšují se v myšlenkách představou, že toho druhého opustí. Můžeme klidně říct, že 60 % věrných párů někdy na něco takového pomýšlelo. Jestliže však se začne jednou pochybovat, je to jen malý krok k beznaději: Páry se rozcházejí nejen pro nedostatek důvěry, ale i pro chybějící naději. Kdyby si ji uchovaly, zůstaly by spolu v očekávání, že láska se opět vrátí. Jakmile se znovu probudí tato víra, můžeme znovu hovořit o lásce: opět rozkvete díky milosrdenství. Manželé prosí navzájem o odpuštění za zranění, která si navzájem způsobili, za odmítání, kterým si ublížili. I když pár nevězí právě v krizi, vždy si má co odpouštět. Páry, které o to prosí, dostávají milost, aby si mohly odpouštět. To je obdivuhodná součást lásky, na kterou se zapomíná a která se pokládá za nedůležitou. Kde se v manželství neodpouští, začne pevnost věrnosti kolísat.

V čem podle vás spočívá klíč ke šťastnému manželství?

Sonet: V milosrdenství. Ať se stane cokoli, láska může opět rozkvést díky milosrdenství. To je důležitější než věrnost: nevěrný manžel se vrátí k partnerovi díky milosrdenství, protože ten druhý mu odpustí. Stále znovu a znovu zdůrazňuji: Manželská láska je dar, odpuštění a odevzdání.

Říkáte přece, že »milovat znamená sdílet, naslouchat a odpouštět...«

Sonet: Ano, klíč k věrné lásce je navzájem si odpouštět až do nejmenších maličkostí. Odpouštění v každodenním životě brání vzniku krizí. Nejsnáze to jde v modlitbě. Mnoho párů, abych neřekl přímo všechny, si navzájem neodpustilo, že druhý part-

ner je jiný, než jak si ho původně představovaly. Ale v Boží přítomnosti jsou schopny to udělat. Jedná se o milost pomáhající, která zmenšuje hluboká zranění...

Existují nesmiřitelné páry?

Sonet: Ne, díky nekonečné Boží trpělivosti. Ale někdy může smíření trvat dvacet let...

Podmínkou však je, že partneri se obrátí, a když našli Boží odpuštění, jsou schopni si také navzájem odpustit. Já věřím, že neexistuje žádná chyba, která by nemohla být odpuštěna, žádný život, který by nemohl najít cestu k obrácení.

S P. Denisem Sonetem z »Mission de France« rozmlouval Briere-Loth a Luc Adrien. Podle Famille Chrétienne z 8. 4. 99 přeložil -ls-

Ó MARIA, Matko Života, ty jsi ve svém panenském lůně nosila vtělené Slovo, Ježíše, Pána života. Ty, Archo úmluvy, v tobě bije Srdce Vykupitele světa, při jehož přiblížení Jan Křtitel zajasal radostí v Alžbětině lůně.

Naplň všechny matky světa radostí a nadějí, dej jim sílu, aby se rozhodly pro život ve svém lůně. Jejich děti, jejichž život začíná početím, mají právo žít a být milovány láskou Otce, který miluje vždy a všude.

Ó Matko Života, ochraňuj život nenarozených před zločiny potratu. Zajisti ve svém milosrdenství dětem, které jsou z mateřského lůna vyrvány a usmrcovány, křesťanský pohřeb. Dej, ať očekávají vzkříšení z mrtvých v modlitbách lidí, kteří věří v Ježíše Krista, jenž je vzkříšení a život. To si vyprošujeme v důvěře v tvoji něžnou mateřskou lásku skrze Ježíše Krista, tvého Syna a Pána života. Amen.

(Tuto modlitbu se modlil kardinál Trujillo, prezident papežské rady pro rodinu, na závěr kongresu v Guadalupe v Mexiku 27.-30. 1. 1999.)

strany státních orgánů. Jde o správné a účelné propojování řídicích aktivit čili o koordinaci, v jejímž rámci musí najít místo spontánní iniciativa jednotlivců, samostatných skupin, středisek a místních pracovišť.“ (Jan Pavel II.: *O lidské práci*, čl. 18)

Závažným sociálním jevem je stávající nedostatek a nedostupnost bytů pro mladé rodiny a začínající manželské páry. Stát by měl poskytovat výhodné půjčky, které by jim bez obav o budoucnost umožnily opatřit si za přijatelné ceny byt a zařídit si domácnost. V oprávněném zvýhodnění, jímž se poskytnou prostředky pro jejich potřeby, leží šance na zakládání fungujících rodin a život budoucích generací.

Sestry a bratři, zdaleka jsme nevyjmenovali všechny těžkosti v současném životě naší společnosti. Považujeme však za svou povinnost upozornit na zvěšující se sociální nespravedlnost v zemi a vyjádřit svou solidaritu s těmi, kterých se tato nespravedlnost nejbolestněji dotýká. Každá změna na tomto poli předpokládá respektování univerzálně platných mravních principů: poctivost, spravedlnost, dodržování smluv, smysl pro čest, úcta k právům druhých, solidarita, důstojná kultura práce a odpovědnost za svěšené vlastnictví.

„Voláme všechny rozvážné a moudré lidi, katolíky, křesťany, ty, kdo uctívají Boha, ty, kdo žijí po nejvyšší pravdě a spravedlnosti, tj. všechny lidi dobré vůle, a slovy Ježíše Krista je snažně prosíme: »Hledejte a naleznete«, otevřete cesty, které vzájemnou pomocí, prohloubením vědění a stále se šířící láskou nastolí bratrštější život tak, aby lidská společnost opravdu spočívala na shodě mezi všemi.“ (Pavel VI.: *Pokrok národů*, čl. 85)

V Praze dne 14. února 2000

Vaši čeští a moravští biskupové

Maltézští rytíři z České republiky v Jubilejním roce v Římě

České velkopřevorství SŘMR bylo pověřeno službou v Římě v době, kdy zde společně působili také zástupci Itálie, Německa a Rakouska, se kterými jsme se střídali na stanovišti u všech papežských bazilik. V týmu zástupců České republiky pracovali 2 lékaři a 8 osob se středním zdravotním vzděláním. Základem úspěšného působení byly vynikající jazykové znalosti všech zúčastněných. Vzhledem k tomu, že jsme předpokládali, že v této době budou převážnou část poutníků tvořit především Italové, byla naše skupina připravena i na tuto variantu. Pomoci nám přijeli další členové řádu – Harry hrabě Dobřenský z Kanady a jeho bratr Václav.

České velkopřevorství Suverénního řádu Maltézských rytířů společně se svou pomocnou organizací se podílí na zajištění zdravotní služby v Římě při při-

ležitosti Velkého jubilea 2000. Očekává se zde v letošním Jubilejním roce mnoho a mnoho poutníků z celého světa a Maltézský řád má za úkol pro ně zajistit zdravotní službu. Vzhledem k nutnosti celoročního zajištění zdravotní služby podílejí se na této akci zástupci řádu a jeho periferních organizací z celého světa.

Vzhledem k velmi příznivému počasí, které v Římě vládlo, byl počet pacientů zvládnutelný. Fungovala zde velmi dobrá spolupráce, neboť všechny větší skupiny poutníků z různých zemí nám byly z centrály SŘMR hlášeny v dostatečném předstihu, a proto jsme se mohli na vše připravit. Velmi dobrá spolupráce byla s italským týmem první pomoci.

Hospitaliér řádu MUDr. Pavel Jansa (který zajišťoval organizačně celou službu) ve spolupráci s fra Karlem Paarem, čle-

Fotografie zástupců české skupiny Českého velkopřevorství Suverénního řádu Maltézských rytířů ze setkání s velmistrem J. E. fra Andrewem Bertiem (uprostřed)

nem Svrchované rady SŘMR, zajistili speciální prohlídku sídla velmistra na Via Condotti. Ve čtvrtek byli všichni, kteří sloužili v Římě, přijati velmistrem Suverénního řádu Maltézských rytířů J. E. fra Andrewem Bertiem. Zástupci českých zemí zde byli vyhodnoceni od hraběte Gargalliho, který je zodpovědný za průběh zdravotní služby v Římě, jako nejlepší skupina.

Bylo vysloveno přání na hospitaliéra MUDr. Jansu, zda v případě nepředvídaných organizačních problémů bude moci být požádáno právě České velkopřevorství o okamžité vyslání stejného týmu ke službě poutníkům v Římě... Velmistr, J. E. Andrew Bertie, předal všem členům za jejich službu a mimořádné nasazení speciální vyznamenání.

M. T.

Římskokatolická farnost Šternberk a pastorační rada farnosti vás zvou na Postní duchovní obnovu v sobotu 1. dubna 2000 v jídelně lesnického učiliště na Opavské ulici ve Šternberku na téma Svátosti církve, přednášet bude P. Pavel Havlát OMI. Program: 8.30 hod. – zahájení – radostný růženec • 9.00 hod. – I. přednáška – meditace • 10.30 hod. – II. přednáška – meditace • 11.30 hod. – bolestný růženec • 12.00 hod. – oběd • 13.00 hod. – konference, kněží odpovídají na vaše dotazy • 14.30 hod. – III. přednáška – meditace • 15.30 hod. – slavný růženec • 16.30 hod. – křížová cesta • 17.30 hod. – mše sv. ve farním kostele • 19.00 hod. – společenství u večeře, závěr duchovní obnovy. Svátost smíření bude možné přijmout od 15.30 hod. v areálu jídelny a od 16.00 hod. ve farním kostele. Přihlášky na duchovní obnovu získáte na faře ve Šternberku, tel. 0643/41 37 14. Vyplněnou přihlášku odevzdejte nebo odešlete s poplatkem na stravu a občerstvení v ceně 120 Kč na adresu farnosti do neděle 26. 3. 2000.

Je tragikou člověka, že je ochoten vzít na vědomí poslední pravdy teprve tehdy, když leží na zemi.

Alfons Sarrach

Jak dobrý jsi, Pane, k těm, kteří tě hledají!

Sv. Bernard z Clairveaux

Využijte mimořádné příležitosti milénia roku 2000 k poutnímu zájezdu. Nabídku poutních zájezdů zašle Marta Vondráková, KCK Misie, Masarykovo náměstí 46, 751 03 Brodek u Přerova, tel. 0641/74 11 50.

OZVUČOVÁNÍ KOSTELŮ A PŘEDNÁŠKOVÝCH SÁLŮ

- zvýšená odolnost proti akustické zpětné vazbě
- automatická regulace mikrofonů
- bezdrátové mikrofony ruční i klopové
- ploché mikrofony na obětní stůl
- sluchátka pro nedoslýchavé
- dlouholeté zkušenosti, kvalita a spolehlivost, příznivé ceny
- nabídka a poradenství zdarma

Oficiální zastoupení firmy Ozvučovací technika: Rostislav Rychlík, Za Humny 1830, 688 01 Uherský Brod, tel./fax: 0633/63 70 18, e-mail: r.rychlik@worldonline.cz

31. 3. 2000 (Pá) Kyjov – Měst. knihovna v Kyjově 19.30 hod. ALERGIE – DNEŠNÍ POHLED A LÉČBA. Přednáška a beseda s MUDr. Karlem Mayerem, alergologem z Brna.

INTERNETOVÁ ADRESA SVĚTLA

<http://www.ova.inecnet.cz/svetlo>
e-mail: svetlo@ova.inecnet.cz

NEMOC A UTRPENÍ V DÍLE DOKTORA FRANKLA

Celoživotním odkazem vídeňského lékaře a filozofa Viktora Frankla je existenciální analýza, kterou dnes již proslulý zakladatel logoterapie vypracoval především po své konverzi ke katolické víře. Sociolog Mgr. Pavel Navrátil bude v přednášce, pořádané Kolegiem katolických lékařů v Brně, hovořit především o cestách k vyrovnání se s nemocí a s osobním utrpením prostřednictvím postupů doporučených Viktorem Franklem. Přednáška se koná v pátek 14. dubna v 17.00 hod. v Brně v budově Centra dětských odborných zdravotnických služeb, Žerotínovo náměstí č. 6.

CK Bartholomeum, Benedettiho 497, 570 03 Pardubice, tel. 040/661 20 12, zve na poutní zájezdy: LURDY – NEVERS – 5. až 13. května 2000 • MEDJUGORJE – 22. až 29. května 2000 • ŘÍM – ASSISI – PADOVA – 18. až 25. září 2000. Veškeré podrobné informace zašleme písemně. Duchovní doprovod zajištěn.

BŘEVNOVSKÝ KLÁŠTER sobota 25. března 2000 od 9.00 hod. – setkání zájemkyň o benediktinskou spiritualitu. Oběd je zajištěn, pro mimopražské je i možnost přenocování. Prosíme, přihlaste se předem na tel. 02/20 40 61 11.

Orientace pro třetí tisíciletí

Teologii obnovy místní církve v Čechách a na Moravě a její základní pastorační postoje předkládá děkan Cyrilometodějské teologické fakulty UP v Olomouci a předseda Centra Aletti (zaměřeného na dialog mezi kulturami a náboženstvími v Evropě) Pavel Ambros v knize „Kam směřuje česká katolická církev?“.

Autor je inspirován projevem papeže Jana Pavla II. v roce 1990 v naší republice, který poukázal na evropský význam cyrilometodějské tradice. Ta může sblížit východní křesťanskou spiritualitu se západní, aby tak církev dýchala oběma plícemi.

Studie se zabývá stavem české kultury a evropské civilizace v období před r. 1989 a po něm. Uvádí teologické a duchovní reflexe českých autorů ze zkušenosti místní a skryté církve a nastiňuje možnosti dalšího vývoje v evropském kontextu. Poukazuje na obohacující pojetí východních církví v duchu spiritualitu srdce, jež tvoří doplněk k spíše racionalistickému pojetí církve západní. Upozorňuje na hlavní rysy východní spiritualitu, zaměřené eschatologicky na vrcholnou krásu lid-

ství a celého stvoření. Četnými citacemi odkazuje na autory východní spiritualitu, prezentované Tomášem Špidlíkem. Zdůrazňuje potřebu evangelizace kultury jako prvořadou úlohu univerzální církve, stavějící na tradici cyrilometodějské a benediktinské. Církev v českých zemích může tak dle autora nalézt v této tradici své poslání v řešení aktuálních problémů české společnosti. Tím může napomoci k setkání mezi Východem a Západem ve vzájemném respektu a spolupráci v rámci budování nové křesťanské Evropy.

Předností této knihy je věcná, nekonfliktní argumentace při hodnocení různých protichůdných tendencí v minulé i současné české společnosti. Stává se tak impulzem pro orientaci církve v našem národě do dalšího tisíciletí.

S. W.

(Ambros Pavel: Kam směřuje česká katolická církev? Vydalo nakladatelství Refugium Velehrad-Roma s. r. o. ve spolupráci s Českou provincií SI a Centrem Aletti Velehrad-Roma, Velehrad 1999. Příp. objednávky adresujte na zásilkovou službu MCM s. r. o. – viz str. 16.)

Máte chuť se navzájem ještě více poznat a užít si také hodně legrace? Chcete strávit pár hezkých chvil se stejně naladěnými lidmi a navíc se něco zajímavého dozvědět? Nevadí vám, že tomu dáte něco ze svého volného času? Jste-li na to dva, tak právě vám je určen víkend **CHODÍME SPOLU**. Je pro všechny ty, kteří se teprve poznávají nebo se už déle znají, i pro ty, kteří mají právě před svatbou.

Kdy: 31. března – 2. dubna 2000 (začínáme v pátek v 18.00 a končíme v neděli ve 14.00 hod.)

Kde: loucká fara ve Znojmě

Jídlo: celodenní a určitě výborné

Spaní: jednoduché ve spacáku na karimatce

Program: bohatý, nebudete se nudit – povídání o vztazích, sebepoznávání, beseda s psychologkou, knězem, sportování, hry, modlitba a mnoho jiného i čas pro sebe.

Pod záštitou: Centra pro rodinu a sociální péči v Brně a znojemského děkanátu.

Na setkání s vámi se těší manželé Marcela a Radek Muzikářovi, Pivovarská ul. 10, 669 02 Znojmo-Hradiště, tel. 0624/22 54 91.

Příhlášky a dotazy: na výše uvedenou adresu. Po obdržení přihlášky zašleme další informace.

Liturgická čtení

Neděle 26. 3. – 3. neděle postní

1. čt.: Ex 20,1–17

Ž 19(18),8.9.10.11

Odp.: Jan 6,68b

2. čt.: 1 Kor 1,22–25

Ev.: Jan 2,13–25

Pondělí 27. 3. – ferie

1. čt.: 2 Král 5,1–15a

Ž 42(41),2.3; 43(42),3.4

Odp.: srov. 42(41),3

Ev.: Lk 4,24–30

Úterý 28. 3. – ferie

1. čt.: Dan 3,25.34–43

Ž 25(24),4–5ab.6+7bc.8–9

Odp.: 6a

Ev.: Mt 18,21–35

Středa 29. 3. – ferie

1. čt.: Dt 4,1.5–9

Ž 147,12–13.15–16.19–20

Odp.: 12a

Ev.: Mt 5,17–19

Čtvrtek 30. 3. – ferie

1. čt.: Jer 7,23–28

Ž 95(94),1–2.6–7.8–9

Odp.: 7c–8a

Ev.: Lk 11,14–23

Pátek 31. 3. – ferie

1. čt.: Oz 14,2–10

Ž 81(80),6c–8a.8bc–9.10–11ab.14+17

Odp.: srov. 11.9a

Ev.: Mk 12,28b–34

Sobota 1. 4. – ferie

1. čt.: Oz 6,1–6

Ž 51(50),3–4.18–19.20–21ab

Odp.: Oz 6,6

Ev.: Lk 18,9–14

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
	26.3.	27.3.	28.3.	29.3.	30.3.	31.3.	1.4.
Antifona	270	270	270	270	270	270	270
Žalm	783	783	783	783	783	783	783

Ranní chvály:

Hymnus	270	271	272	271	272	271	272
Antifony	338	1046	1062	1076	1092	1107	1123
Žalmy	1030	1046	1062	1076	1093	1108	1124
Kr. čtení a zpěv	338	342	345	348	352	355	359
Antifona k Zach. kantiku	338	342	345	349	352	356	359
Prosby	338	342	346	349	352	356	359
Záv. modlitba	339	343	346	349	353	356	360

Modlitba během dne:

Hymnus	273	273	273	273	273	273	273
Antifony	273	273	273	273	273	273	273
Žalmy	1035	1051	1067	1081	1097	1113	1128
Krátké čtení	339	343	346	350	353	356	360
Záv. modlitba	339	343	346	349	353	356	360

Nešpory:

SO

Hymnus	268	268	268	269	268	269	268	268
Antifony	336	340	1056	1071	1086	1102	1118	361
Žalmy	1025	1040	1057	1072	1087	1102	1118	1133
Kr. čtení a zpěv	336	341	344	347	351	354	357	361
Ant. ke kant. P. M.	337	341	344	347	351	354	358	362
Prosby	337	341	344	348	351	355	358	362
Záv. modlitba	339	339	343	346	349	353	356	364
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260	1238

MCM s. r. o. nabízí pro postní dobu z jiných nakladatelství...

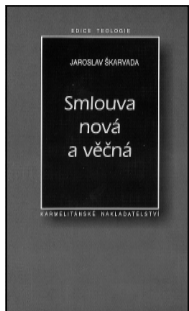

Uvedené knihy si můžete objednat na adrese:
Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1

Jaroslav Škarvada:
SMLOUVA NOVÁ A VĚČNÁ

Krátké meditace, které vysvětlují, jak se Kristova neopakovatelná oběť na kříži zpřítomňuje ve mši svaté, jak do ní vstoupila Panna Maria a jak jí v tom má následovat celá církev. Odpovídají i na otázku, v čem spočívá všeobecné kněžství všech pokřtěných a proč je služebné kněžství vyhrazeno pouze mužům.

Karmelitánské nakladatelství, brož., zúž. A5, 44 stran, 39 Kč

agnózu této choroby velmi přesně a lék nalezla v Jeho přítomnosti v prázdných, opuštěných a zraněných srdcích. Proto také nehledala pomoc u lékařů či psychiatrů, nýbrž u Boha. Nepřivádí své svěřence do nemocnic, ale do „Cenacul“ (do Komunity), kterou založila na přání Panny Marie v Medžugorje. V závěru knihy nechybí ani modlitby s narkomany a za narkomany.

Věřité, brož., zúž. A5, 160 stran, 87 Kč

Hana Baránková, Iva Fukalová:
POJĎ SE MNOU

(Křížová cesta pro nejmenší)

Obrázky k modlitbě křížové cesty s dětmi. Jsou určeny především pro děti mladšího školního věku. Ke každému zastavení je připojeno také téma k možnému rozhovoru, které by mělo pomoci objevit souvislost mezi Ježíšovou křížovou cestou a naším vlastním životem. Společné zamyšlení vždy uzavírá krátká modlitba.

Kartuziánské nakladatelství Brno, A5, 16 listů s obrázky + 8 stran s tématy, 29 Kč

Edita Steinová:
VĚDA KŘÍŽE

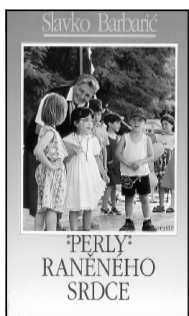
Nejznámější dílo mystičky židovského původu, která po svém obrácení ke křesťanství vstoupila k bosým karmelitkám. Jako duchovní dcera sv. Jana od Kříže začala psát studii o jeho nauce, ve které za své východisko zvolila tajemství kříže.

Cesta, váz., zúž. B5, 260 stran, 280 Kč

Slavko Barbari:
PERLY RANĚNÉHO SRDCE

Tato kniha je otřesným svědectvím o velkém moru drogové závislosti, která se šíří po celém světě a která ohrožuje fyzickou, duchovní a duševní podstatu člověka a v konečném důsledku i jeho biologickou existenci. Původ této nemoci musíme hledat v nepřítomnosti Boha v lidském srdci, ve společnosti, v rodině a ve světě vůbec. Sestra Elvira rozpoznala di-

**Upozorňujeme na prodejnu v Praze,
v níž můžete zakoupit také tituly vydané
v Matici cyrilometodějské s. r. o.
Prodejna se jmenuje
PRO ECCLESIA CATHOLICA
a nachází se v Ječné ulici č. 4, ob dva domy
vedle prodejny Charity, Praha 2, tel. 02/29 36 89.**

Převodem 706 035

Novinové výtahy

Odesílatel:

Matice cyrilometodějská s. r. o.

EXPEDICE

Dolní nám. 24

771 11 Olomouc 1

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci, Černochova 7 – IČO 533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská, s. r. o., Olomouc – Šéfredaktor Josef Vlček. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako povolení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznamená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 068/522 28 03 (e-mail: svetlo@ova.incenet.cz; http://www.ova.incenet.cz/svetlo). Registrační značka MK ČR 7225. Podávání novinových zásilek povoleno Oblastní správou pošt v Ostravě č. j. 2363/93-P/1 ze dne 23. 8. 1993. OBJEDNÁVKY VYŘIZUJE ADMINISTRACE TÝDENÍKU. Administrace pro Slovenskou republiku: RO-DENY, Vinohradnická 11, 949 01 Nitra, telefon 0042187/41 83 83; podávane novinových zasilek povolene SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dna 21. 5. 1996. Prohláše- ní redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medžugorje aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevyžádané nezveřejněné příspěvky nevracíme.